

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 321

Ὀκτώβριος 2012

Ο ΣΥΜΠΑΘΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ ΤΩΝ ΔΙΩΚΟΜΕΝΩΝ

Στιχηρό προσόμοιο τῶν Αἰνῶν Ἀγίου Δημητρίου Μυροβλύτου

Δεῦρο Μάρτυς Χριστοῦ πρός ἡμᾶς,
σοῦ δεομένους συμπαθοῦς ἐπισκέψε-
ως·

καί ρῦσαι κεκακωμένους, τυραννικαῖς
ἀπειλαῖς, καί δεινῇ μανίᾳ τῆς αἵρέσε-
ως·

ύφ' ἧς ὡς αἰχμάλωτοι, καί γυμνοί δι-
ωκόμεθα,

τόπον ἐκ τόπου, συνεχῶς διαμεῖβον-
τες, καί πλανώμενοι ἐν σπηλαίοις καί
ὄρεσιν.

Οἴκτειρον οὖν πανεύφημε, καί δός ἡμῖν
ἄνεσιν·

παῦσον τήν ζάλην καί σβέσον, τήν
καθ' ἡμῶν ἀγανάκτησιν,

Θεόν ἱκετεύων, τόν παρέχοντα τῷ
κόσμῳ τό μέγα ἔλεος.

Ἐλα ἐσύ, ὁ μάρτυρας Χριστοῦ (Δημή-
τριος), κοντά μας, γιατί χρειαζόμαστε
τή γεμάτη συμπάθεια ἐπίσκεψή σου.

Καί ἐλευθέρωσε ὅσους ἔχουν κακοποι-
ηθεῖ ἀπό ἀπειλές τυράννων, καί ἀπό
τή φοβερή μανία τῆς αἵρέσεως.

Ἀπ' αὐτήν ὡς αἰχμάλωτοι καί γυμνοί
διωκόμαστε,

συνεχῶς περπατῶντες ἀπό τόπο σέ
τόπο καί σέ σπηλιές καί ὄρη περιπλανώμενοι.

Σπλαχνίσου, λοιπόν, πανεύφημε καί δός
μας ἄνεση,

παῦσε τή ζάλη καί σβῆσε τήν ἐναντίον
μας ἀγανάκτηση,

ἱκετεύοντας τόν Θεό, πού παρέχει στόν
κόσμο τό μέγα ἔλεος.

Τά στοιχεία τῆς ἀντιστροφῆς

Καταθέτω τό κείμενο τοῦ-
το ὡς στοιχεῖο ἐνδει-
κτικό τῆς ἀντιστροφῆς
καί μεταλλαγῆς τοῦ ἱε-
ροῦ λειτουργήματος
τῆς ἀρχιερωσύνης καί
τῆς διακίνησής του σέ
κοσμικό κυριολεκτικά
ἀξίωμα καί τοῦ πλήρους ἐκφυλι-
σμοῦ του σέ ποιότητα κοινωνι-
κῆς ἢ οἰκονομικῆς αἰγλης.

Ἡ ἱστορία στό σύνολό της
ἔχει ἄλλες ἐγγραφές ὁραμάτων
καί ἄλλη ποιότητα εἰσφορᾶς τοῦ
ἀρχιερατικοῦ λειτουργήματος
καί, κατά προέκταση, τῆς ἐνσυν-
είδητης καί εὐσυνείδητης ἱερατι-
κῆς διακονίας στόν ἀγρό τῆς βιο-

πάλης καί στό γήπεδο τῆς πνευ-
ματικῆς ἄθλησης. Τό θυσιαστικό
ἄνοιγμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λει-
τουργοῦ πρός τίς λαϊκές μάζες
εἶναι, κατά πρῶτο λόγο, ἀντα-
πόκριση στήν ἐντολή τοῦ Κυρίου
μας, πού τήν ἀπηύθυνε στούς ἀ-
ποστόλους, λίγο πρίν τήν Ἀνάλη-
ψη, «πορευθέντες μαθητεύσατε
πάντα τά ἔθνη, βαπτίζοντες αὐ-
τούς εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί
τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύμα-
τος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν
πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν»
(Ματθ. κη' 19-20) καί, κατά δεύτε-
ρο λόγο, εἶναι μόχθος γιά τήν ἀ-
νάπτυξη καί ὠρίμανση τοῦ πνευ-
ματικοῦ ἀμπελώνα καί τή συνεχή

ἀναβάθμιση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου σέ γνήσια εἰκόνα.

Ἄν ἀνοίξουμε τήν Καινή Διαθήκη στίς σελίδες πού φωτίζουν τό μεγάλο μαρτύριο τοῦ σταυροῦ καί τά φωτεινά μηνύματα τῆς ἀνάστασης τοῦ Κυρίου, θά μείνουμε ἐντυπωσιασμένοι καί συγκλονισμένοι ἀπό τίς παρακινήσεις τοῦ Κυρίου, νά μήν ὑπολογίσουν οἱ πιστοί μαθητές του τόν κόπο, ἀλλά νά κινηθοῦν πρός κάθε κατεύθυνση, ὡς ποιμένες καί διδάσκαλοι τῆς ἀπέραντης λαϊκῆς μάζας καί νά φέρουν ἕως τήν τελευταία γωνιά τοῦ πλανήτη τό λυτρωτικό μήνυμα καί τή νέα ἐξαγιασμένη ἐμπειρία. Ἡ προοπτική αὐτή, δεῖγμα ἁπείρης θεϊκῆς ἀγάπης, ἐγκαινιάζει τή νέα ἐποχή. Ὁ ἀναστημένος Κύριος διά τῶν ἀποστόλων Του χειραγωγεῖ τή μάζα τοῦ λαοῦ στό φῶς καί στή χαρά τῆς λυτρώσεως. Καί ἀναθέτει στούς μαθητές Του καί στό διάδοχο σχῆμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν τή μεγάλη εὐθύνη νά διδάσκουν, νά ποιμαίνουν καί νά φέρνουν τό φῶς στή σκοτισμένη καί ὑποδουλωμένη ἀνθρωπότητα. Ἡ παρακίνηση αὐτή δέν εἶναι στιγμιαία ἔξαρση μήτε θεϊκό δώρημα ἀπευθυνόμενο μόνο στίς ὑπάρξεις πού βηματίσαν πίσω Του κι ἄφησαν δάκρυ καί πόνο μπροστά στό σταυ-

ρό καί μπροστά στό μνημα. Εἶναι ὁ ἐγκαινισμός τῆς ἱστορικῆς βίβλου πού σημαδεύει τήν ἀποστολικότητα τῆς Ἐκκλησίας, τή λειτουργία τῶν ποιμένων ὡς διαδόχων τῶν ἀγίων ἀποστόλων καί πού παραδίδει τόν πολύτιμο θησαυρό στίς γενιές ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καί στήν ἀτέλειωτη διαδοχή τῶν ἱστορικῶν γενεῶν.

Θά σταθῶ καί σέ ἓνα δεύτερο κείμενο τῆς ἀποστολικῆς περιόδου, μιά δεύτερη ἐγγραφή πού προσδιορίζει τό κύριο χρέος τῶν ποιμένων νά διδάξουν καί νά ἀποκαλύψουν τή θεϊκή παρουσία καί νά φέρουν τό πλήρωμα μέσα στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί στά χαρίσματα τῆς σταυρικῆς Του θυσίας. Εἶναι μιά κατάθεση τοῦ πρώτου μαθητή καί ἀποστόλου, τοῦ Πέτρου, καί μιά ἀνθοδέσμη συμβουλῶν του πού τή βλέπουμε ὅτι καθοδήγησε καί ἐξακολουθεῖ νά καθοδηγεῖ τούς πιστούς διαδόχους του, νά σώζει μερικούς πού διακινδυνεύουν νά ἀλλοιώσουν καί νά ἀλλοτριώσουν τό ποιμαντικό τους ἔργο, περπατώντας στά σκοτεινά περάσματα τῆς ὑλοφροσύνης καί τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορικῆς ἀπολυτότητας καί νά ἐνισχύει τήν ἀφοσίωση στό καθῆκον τῆς διακριτικῆς ποιμαντικῆς φροντί-

δας. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος, καθώς χαράσσει τὴν πρώτη του ἐπιστολή, πού τὴν ἀπευθύνει σ' ὁλόκληρο τὸ ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, σταματάει μπροστά σέ κάποια φαινόμενα ἐκτροπῆς καί σέ κάποιες πράξεις διασυρμοῦ τῆς ποιμαντικῆς εὐθύνης καί, διαμαρτυρόμενος, παρακινεῖ σέ πιστότητα καί σέ ἀνόθευτη ποιμαντορία. Ἡ πρώτη ἐπισήμανσή του: *«Πρεσβυτέρους τοὺς ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καί μάρτυς τῶν τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καί τῆς μελλούσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνός, ποιμάνετε τὸ ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπίσκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως»* (Α' Πέτρου ε' 1-2). Σᾶς παρακαλῶ νά ἀπευθύνεσθε στό ποίμνιό σας ὄχι πιεστικά ἀλλὰ πειστικά, ὥστε τῇ διδασχῇ σας νά τὴν ἀποδέχονται ὅλοι ἐκούσια καί ἐγκάρδια. Ἡ δεύτερη ἐπισήμανσή του: *«(νά ποιμαίνετε τὸ λαό τοῦ Θεοῦ) μηδέ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως»* (Α' Πέτρου ε' 2). Νά μὴν ἀποβλέπετε σέ ὑλικά ὀφέλη, νά μοχθεῖτε πρόθυμα καί ἀνιδιοτελῶς γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καί τὴν πνευματική ὠρίμανση τοῦ λαοῦ. Καί ἡ τρίτη ἐπισήμανσή του: *«(νά ποιμαίνετε τὸ λαό τοῦ Θεοῦ) μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου»*.

(Α' Πέτρου ε' 3). Ἡ διακριτική θέση, ὁ καθημερινός μόχθος καί ἡ στόχευση τῶν ποιμένων δέν εἶναι νά λειτουργήσουν ὅπως λειτουργοὺν οἱ κοσμικοὶ ἄρχοντες. Τό ὄραμά τους καί ἡ διακονία τους τοὺς φέρνουν στή θερμὴ καί δυναμικὴ θέση τῆς πατρότητας καί στὴν πνευματικὴ ἡγεσία ὁλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Κουράζονται χειραγωγώντας τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας στὴν ὑποταγὴ καί στὴν ὑπακοή κατενώπιον τοῦ Ἑσταυρωμένου καί Ἀναστημένου διδασκάλου, στὴν κάθαρση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, στὴν ἀνακαίνιση τοῦ ἥθους, στὴν καταξιωμένη λατρεία καί στὸν ὑποδειγματικό βίο. Ὁ ἐπίσκοπος σάν πατέρας τροφοδοτεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα, σάν δάσκαλος δείχνει τί εἶναι τὸ ἀληθινό καί τί τὸ κίβδηλο καί ἀναλαμβάνει τὸ μεγάλο ἔργο τῆς διδασχῆς καί τὴν ἱερὴ ἀποστολὴ τῆς κάθαρσης καί τοῦ ἁγιασμοῦ. Ἄν αὐτές οἱ ὑποχρεώσεις τοῦ ἐπισκόπου δέ γίνουν σεβαστές καί δέ λειτουργήσουν μέ πόθο καί πάθος, ὁ ἐπίσκοπος βρίσκεται ἡττημένος ἐκτός τοῦ χώρου του καί τῆς ἀποστολῆς του. Ἄν, ὅμως, ἡ παρουσία του καί ὁ μόχθος του μέσα στὸν περίβολο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος γίνουν χαρίσματα σεβαστά

καί ἀποδεκτά, ἡ παρουσία τοῦ ἐπισκόπου γίνεται λειτούργημα εὐθύνης καί προσφορά μόχθου στό πρόσωπο τοῦ Ἐσταυρωμένου καί στίς προσωπικότητες πού πλάϊ στο σταυρό τοῦ Κυρίου καταθέτουν τήν ἀγάπη τους, τήν ἀφοσίωσή τους καί τά αἰτήματά τους.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης, μέ τό κρυστάλλινο ἐπισκοπικό του ἦθος καί μέ τήν ἀνεκτίμητη πολυχρόνια ἐμπειρία του, τονίζει ὅτι, ἂν δέ λειτουργήσουν αὐτά τά ὁράματα καί αὐτός ὁ κόπος, δέ λειτουργεῖ ἡ ἀρχιερωσύνη. Καταντάει τυπικό σχῆμα ἀνθρώπινης δόξας ἢ πλούτου, ὄχι ὁμως καί ἀποδοτική λειτουργία τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος. Σέ ἐπιστολή του πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Νικομηδεῖας κοινοποιεῖ τίς πνευματικές του ἀνησυχίες καί τήν ἀγωνία του, νά μὴν ἐκπέσει τό ἐπισκοπικό λειτούργημα καί ἡ ἐπισκοπική ἀποστολή σέ σχῆμα κοσμικῆς προβολῆς καί δόξας, ἀλλὰ ἡ κάθε πρωτοβουλία τοῦ ἐπισκόπου νά ἀνταποκρίνεται στό ὁροθέσιο τῆς ἀγάπης καί στήν προοπτική τῆς ἀνακαίνισης τοῦ προσώπου καί τῆς ἐκπλήρωσης τοῦ προορισμοῦ, πού εἶναι ἡ λύτρωση καί ὁ ἀγιασμός τῶν ἐκλεγμένων καί κεκλη-

μένων γιά τήν αἰώνια δόξα. Ὁ ἐπίσκοπος δέν εἶναι ψυχρὸς διοικητὴς πού συντάσσει ἔγγραφα καί θεσπίζει σχήματα καλλιεργημένης συμπεριφορᾶς. Εἶναι ἀπόστολος πού μεταδίδει τό μυστήριό τῆς σαρκώσεως καί σταυρικῆς θυσίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ εἶναι καί πατέρας καί δάσκαλος πού μεταδίδει τίς δικές του γνώσεις καί τά προσωπικά του βιώματα.

Τονίζει στήν ἐμπνευσμένη ἐπιστολή του πού μνημονεύσαμε: «οἶδεν (ὁ Παῦλος) ὅτι τῷ προέχοντι συμμορφοῦται τό ὑποχέριον καί τά κατορθώματα τοῦ καθηγουμένου τῶν ἐπομένων γίνεται. Ὁ γάρ ἐστίν ὁ διδάσκαλος, τοῦτο καί τὸν μαθητὴν ἀπεργάζεται.» (Γρηγορίου Νύσσης, Ἐπιστ. XVII, τοῖς ἐν Νικομηδεῖα πρεσβυτέροις, 24. JAEGER, VIII, II, 56)

Τό χρέος τῆς εὐρύτατης διδασχῆς, πού ἐνέπνευσε, ἐνδυνάμωσε καί ἀνέδειξε τίς μεγάλες μορφές, τοὺς ἐπισκόπους τῆς ἀποστολικῆς περιόδου, πότισε καί τίς συνειδήσεις τῶν διαδόχων τους καί ἀνέδειξε τό πλῆθος τῶν πατέρων, πού μέ τή συμπεριφορά καί τό μόχθο τους ἔγραψαν τίς ἱστορικές σελίδες τῆς διαδόχης ἐποχῆς. Φυλλομετρώντας τήν ἱστορική ἀνέλιξη συναντοῦμε τήν

πληθὺ τῶν φωτισμένων πατέρων μας πού μέ τή ζωή τους, τή διδαχή τους καί τή συγγραφή τους ἔδωσαν στό λαό ἐρεθίσματα γιά μελέτη, γιά πνευματική ἄσκηση καί γιά ποικίλη ἐπεξεργασία τῶν διδαχῶν καί τῶν προσωπικῶν ἐμπειριῶν. Οἱ φωτισμένοι πατέρες δέ συγκροτοῦν μικρή ομάδα θεολογικοῦ λόγου καί δυναμικῆς ἐμπειρίας. Ἀποτελοῦν ἓνα τεράστιο κύμα φωτισμένης πίστεως καί ζωντανῆς πράξης, πού ρέει ἀπό γενιά σέ γενιά ὡς ἀφυπνιστικό ρεῦμα καί ὡς καθαγιαστική ἐμπειρία, ἡ ὁποία τροφοδότησε καί ἐξακολουθεῖ νά τροφοδοτεῖ ὁλόκληρη τήν οἰκουμένη. Ὅταν στήν Ἐκκλησία μας συγκεντρώνουμε τίς θαυμαστικές ἀναφορές στά πρόσωπα τῶν ἁγίων μας καί ὅταν πιάνουμε στά χέρια μας τίς διδασχές τῶν μεγάλων πνευματικῶν μας δασκάλων, μᾶς κυριεύει ἡ συγκίνηση καί ἀνεβαίνει στή συνείδησή μας ἡ προσφώνησή τους ὡς πατέρων μας καί δασκάλων μας.

Χρέος μου νά σημειώσω καί νά ὑπογραμμίσω ὅτι κατά τή μεγάλη αὐτή ἱστορική περίοδο πού κυριάρχησε ὁ σοφός λόγος τῶν μεγάλων διδασκάλων μας καί ἡ ἐξαγνισμένη πράξη τῶν ἀνακαινισμένων μεταφορέων τῶν εὐαγγελικῶν διδαχῶν ἀπό τή μιά

ἄκρη τοῦ πλανήτη μας στήν ἄλλη, δέν ἔλλειψαν καί τά ἀρνητικά στοιχεῖα, οἱ ἔμποροι τῆς πλάνης καί οἱ προπαγανδιστές τοῦ αἰρετικοῦ λόγου καί τῆς σκόπιμα παραποιημένης διδαχῆς. Ἡ παρέμβαση αὐτή δέν κατάφερε νά ἀνακόψει τή δίψα τοῦ ποιμνίου καί νά φέρει στό κέντρο τῆς ζωῆς τή διαφήμιση καί τήν προπαγάνδα τῆς ἀθεΐας ἢ τά ψιθυρίσματα τῆς πλανεμένης θρησκευολογικῆς διδαχῆς. Ὁ θεολογικός λόγος ἐξακολουθῆσε νά φωτίζει τίς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις καί νά ἀνοίγει τίς πύλες τῆς αἰώνιας βασιλείας καί τῆς χαρισματικῆς ἐμπειρίας. Ἡ ἀποστολική παράδοση καί ὁ πατερικός στοχασμός συνεχίζουν τό θαυματουργικό ἔργο τους, τή φωτισμένη διδαχή καί τή χειραγωγή στήν ὁδό τῆς ἀγιότητος. Αἰῶνες τώρα συνεχίζεται καί ἐμπλουτίζεται τό κεφάλαιο τῆς πνευματικῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰσφορᾶς. Ὁ κάλαμος τῶν σοφῶν καί τῶν ἁγίων διδάσκει ἀκούραστα. Καί ἡ δίψα τοῦ λαοῦ ἢ ἀποδέχεται τό μεγάλο δῶρο τῆς διδαχῆς ἢ προσφεύγει στήν ὁμαδική διερεύνηση καί ἀποκατάσταση τῶν γνήσιων διδαχῶν. Γνωστό εἶναι σέ ὅλους μας, βέβαια, ὅτι σέ στιγμές πού ἡ σοφία τῶν πατέρων παραβιάζεται καί ἡ γνησιότητα τῶν διδα-

χών τραυματίζεται, ἡ Ἐκκλησία προσφεύγει σέ συνοδικές συναντήσεις, κατά τίς ὁποῖες κρίνονται καί ἀποδοκιμάζονται οἱ πλανημένες διδαχές καί προσφέρονται στό λαό κρίσεις καί ἀναλύσεις πού καθαίρουν τήν ἀτμόσφαιρα, ἀποκαθιστοῦν τήν ἀλήθεια καί ἀνοίγουν τό δρόμο γιά ἀποκατάσταση τῶν τραυματισμένων θεολογικῶν ἀναλύσεων καί προσωπικῶν χαρισματικῶν βιωμάτων. Πολλές οἱ συνάξεις τῶν συνόδων, ἄλλοτε περιορισμένων καί τοπικῶν ἄλλοτε διεκταμένων καί ἐθνικῶν ἢ καί οἰκουμενικῶν. Ἔργο τους, ἡ ἔρευνα καί ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἀλήθειας. Ἀποτέλεσμα, ὁ ἐμπλουτισμός τῆς ψυχῆς καί τῆς κρίσης, ἔτσι πού ἡ ἀποκαλυμμένη ἀλήθεια νά διατηρεῖται ὡς οἰκουμενικός πλοῦτος καί οἱ ἀνθρώπινες κοινότητες νά μή χάνουν τό δίχτυ τῆς ἀλήθειας καί νά μήν ἀπομακρύνονται ἀπό τίς μαρτυρίες τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Θά ἤθελα στό σημεῖο αὐτό διακόπτοντας τήν κριτική ἐνασχόλησή μου μέ τά διοικητικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, νά μείνω στό θαυμασμό τοῦ πλούτου πού μᾶς κληροδότησε ἡ μακραίωνη ἱστορία καί στήν πεποίθηση ὅτι ὁ πλοῦτος αὐτός

καταξιώνει τήν Ὁρθοδοξία μας καί γεμίζει μέ ἱκανοποίηση τίς ψυχές μας.

Ἀτυχῶς, ἀτυχέστατα ἡ σημερινή κατάσταση τῆς δικῆς μας, τῆς Ἑλληνικῆς μας Ἐκκλησίας εἶναι ἀφόρητα πληγωμένη. Τά ἐπί μέρους ἐπισκοπικά σώματα, πού συγκροτοῦν καί ὑπηρετοῦν τή συνοδικότητα καί τήν ἀγιότητα, περπατοῦν σέ μονοπάτια ὀλικῆς ἐκτροπῆς καί ἀντί γιά τήν ἀγιότητα ἐνισχύουν τήν ὀλοκληρωτική διαφθορά καί ἐμπλέκουν ἡγεσία καί λαό σέ διαμάχες καί σέ θανάσιμα πλήγματα.

Θά ζητήσω τήν ἄδεια ἀπό τοὺς ἀναγνώστες μου νά μή μὴκύνω πολὺ τό λόγο μέ τή σημερινή ἔκφραση πόνου καί ἀπογοήτευσης, ἀλλά νά κρατήσω τό θέμα ἀνοικτό γιά τήν ἐπόμενη συνάντησή μας. Καί θά παρακαλέσω τοὺς ἀναγνώστες μου, τά ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πού ποτίζουν μέ δάκρυ τά σκαλοπάτια τῶν ναῶν μας καί ἀφήνουν στεναγμοὺς ἀπογοήτευσης ὅταν στηλώνουν τό βλέμμα σέ ἡγετικά πρόσωπα τῆς ἐποχῆς, σέ Ἀρχιεπισκόπους καί μητροπολίτες, νά ἐντείνουν τήν προσευχή τους καί νά ζητήσουν ἀπό τόν Ἐσταυρωμένο καί Ἀναστημένο ἀρχηγό τῆς Ἐκκλησίας μας νά ἀνοίξει καινούριο δρόμο, νά καθάρει τά πονηρά στέκια, νά πληθύνει τά

ΟΙ ΚΑΤΑΚΥΡΙΕΥΟΝΤΕΣ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΝ

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι Θεανθρώ-
πινος ὁργανισμός.

Ἔχει καὶ θεῖο χαρακτήρα, ἀ-
φοῦ κεφαλὴ τῆς εἶναι ὁ Θεάνθρω-
πος Χριστὸς καὶ μέσα τῆς ἐνεργεῖ
τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ ἀνθρώπινο,
ἀφοῦ τὰ μέλη τῆς εἶναι λογικὰ πλά-
σματα τοῦ Θεοῦ. Θεωρούμενη ἀπὸ
τὴν ἀνθρώπινη πλευρὰ τῆς ἡ Ἐκ-
κλησία εἶναι ὁργανωμένη κοινωνία
μὲ διοικοῦντες καὶ διοικουμένους,
Κλῆρο καὶ λαό.

Οἱ σχέσεις ὁμῶς τῶν διοικούν-
των πρὸς τοὺς διοικουμένους μέσα
στὴν Ἐκκλησία δὲν εἶναι ὅπως οἱ
ἀντίστοιχες σχέσεις στοὺς κοσμι-

κοὺς ὁργανισμούς, ἄσκηση ἐξουσίας
καὶ διεκπεραίωση γραφειοκρατίας.

Ὁ ἐπίσκοπος ἔναντι τῶν προ-
σβυτέρων καὶ διακόνων τῆς ἐπαρ-
χίας του καὶ ὁ πρεσβύτερος ἔναντι
τῶν ἐνοριτῶν του, δὲν εἶναι ὅπως ὁ
Ὑπουργὸς ἀπέναντι στοὺς ὑπαλλή-
λους ἢ ὅπως ὁ ὑπάλληλος ἀπέναντι
στοὺς πολίτες.

Ἄλλου ἐπιπέδου σχέσεις δημι-
ουργοῦνται μέσα στὴν Ἐκκλησία
σὲ σύγκριση μὲ αὐτὲς τοῦ κοσμικοῦ
κράτους. Δὲν εἶναι, δηλαδή, οἱ σχέ-
σεις ἡγουμένων καὶ ἀκολουθούν-
των, ποιμένων καὶ ποιμνίου, σχέ-
σεις ψυχρὲς καὶ ἄψυχες, τυπικὲς καὶ

**πρόσωπα τῶν πιστῶν καὶ ἁγίων,
νά ἀνεβάσει τὴ στάθμη τῶν ἐπι-
λογῶν καὶ νά φέρει τὴ σύνολη
διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας στὰ
ἴχνη τῶν φωτισμένων πατέρων**

**μας, πού ἦταν, εἶναι καὶ θά εἶναι
οἱ καταξιωμένοι ποιμένες μας.**

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ
ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**

άτονες, πού ὁ ἡγέτης στέκεται στό θρόνο τῆς ἐξουσίας του καί ἐνεργεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ πρὸς τοὺς ὑποτακτικούς του ἢ συχνά μέ αὐταρχικὲς καὶ σκληρὲς συμπεριφορές. Μέσα στὴν Ἐκκλησία κυριαρχεῖ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀγάπη, τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ ξεστασιὰ στὶς διαπροσωπικὲς σχέσεις.

Δὲ λείπει βέβαια καὶ ἡ αὐστηρότητα ὅταν χρειάζεται, ἀλλὰ κι αὐτὴ, τὴν ἀγάπη ἔχει σὰν κίνητρο καὶ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ διόρθωση τῶν παρεκτρεπομένων.

Στὴν πράξη, συναντᾶμε μυστά μας καὶ φαινόμενα δανεισμένα ἢ, κατὰ κυριολεξία, παρμένα ἀπὸ τὴν κοσμικὴ διάρθρωση καὶ λειτουργία τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Συχνὰ ὁ ἐπίσκοπος εἶναι ὁ ἀπρόσιτος ἀπόλυτος ἄρχοντας, πού δὲν ἐνδιαφέρεται, σὲ σχέση μὲ τοὺς ὑφισταμένους του κληρικοὺς, γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἀναντίρρηση ὑποταγὴ τους σ' αὐτόν. Τὰ προσωπικὰ τους προβλήματα καὶ ἀκόμη-ἀκόμη ἡ ποιότητα τοῦ ποιμαντικοῦ καὶ λειτουργικοῦ τους ἔργου δὲν τὸν ἀπασχολοῦν.

Θεωρεῖ ὕψιστο προσὸν τῶν πρεσβυτέρων καὶ διακόνων τὴν ὑπακοὴ τους σ' αὐτόν (ὅταν πρὸ πάν-

των συνοδεύεται ἀπὸ τὴ σχετικὴ δουλοπρεπὴ συμπεριφορὰ), ὑπακοὴ, μάλιστα, πού τοὺς ἀμνηστεύει γιὰ ὅποιαδήποτε ἀτασθαλία τους. Παρόμοια, κατ' ἀναλογία, εἶναι καὶ ἡ στάση πολλῶν πρεσβυτέρων ἐναντι τῶν λαϊκῶν χριστιανῶν.

Τοὺς χαρακτηρίζει ἡ νοοτροπία ὅτι οἱ λαϊκοὶ ὀφείλουν νὰ τοὺς σέβονται καὶ νὰ ὑποτάσσονται σ' αὐτοὺς λόγω τοῦ σχήματος ἢ τοῦ ὀφφικίου τους, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἡθικοῦ ποιοῦ τους, τῆς ὅλης βιοτῆς τους καὶ τῆς εὐσυνειδησίας ἢ μὴ στὴν ἐκτέλεση τοῦ ἔργου τους. Γιὰ ὅλους αὐτοὺς ἰσχύει ἡ ἐπισήμανση τοῦ Ἀποστόλου: «*Ποιμένατέ το ἐν ὑμῖν ποίμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἐκουσίως, ... μὴδ' ὥς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου*» (Α' Πέτρου 5, 2-3).

Ὁ ὀφειλόμενος, λοιπόν, σεβασμὸς καὶ ἡ ὑπακοὴ δὲν εἶναι αὐτόματο προῖον σχημάτων καὶ ιδιοτήτων, ἀλλὰ κατάκτηση μὲ ἐπίμονο καὶ πολυχρόνιο ἀγῶνα τοῦ ποιμένα. Πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τῆς ζωῆς του καὶ τὴ φιλοτιμία του στὴν ἐκτέλεση τῶν ὑποχρεώσεών του πρὸς τὸ ποίμνιο καὶ τοὺς ὑφισταμένους του.

Ἀρχαῖος μαθητής

**Όμοφυλοφιλία: Μιά μάστιγα
για τή δῆθεν Χριστιανική Δύση (II).**

Πέντε μύθοι γύρω από τό “γάμο” ατόμων ἴδιου φύλου (B)

Μύθος 3^{ος}. Κάθε ἔνωση ἀνθρώπων, τῶν ὁμοφυλόφιλων περιλαμβανομένων, μπορεί νά ἀναλάβει ὑπεύθυνα ἀγωγή παιδιῶν μέ εὐεργετικά γιά τήν κοινωνία ἀποτελέσματα. Λένε, δηλαδή, ὅτι μέ τήν ἀπονομή τοῦ στάτους τῶν ἐγγάμων, ὅποιαδήποτε ἔνωση ατόμων, χωρίς περιορισμούς φύλου, κτλ., μπορεί νά ἀναδειχθεῖ μονάδα ὠφέλιμη στήν κοινωνία στόν τομέα τῆς ἀγωγῆς. Οἱ εἰδικές ἔρευνες, ἐν τούτοις, δείχνουν τό ἀντίθετο. Τό ἐπιστημονικό μήνυμά τους εἶναι σαφές: τό παντρεμένο ζευ-

γάρι, ἡ οἰκογένεια μέ μαμά καί μπαμπά, εἶναι τό ἄριστο γιά τά παιδιά, σέ σύγκριση μέ κάθε ἄλλο “οἰκογενειακό” κατασκεύασμα. Οἱ ὅποιες ἐπινοήσεις οἰκογενειῶν, χωρίς μία μαμά καί ἓνα μπαμπά παντρεμένους, ἔχουν ἀποτύχει οἰκτρά· τό διακύβευμα πάντοτε ἦταν ἡ εὐτυχία καί τό μέλλον τῶν παιδιῶν. Ἦδη τά παιδιά μας ἀπειλοῦνται ἀπό τήν αὔξηση τῶν ἐλεύθερων συμβιώσεων καί τήν περιθωριοποίηση τοῦ γάμου. Ἄν σ’ αὐτά προσθέσουμε καί τό “γάμο” ατόμων τοῦ αὐτοῦ φύλου, στραγγαλίζουμε

ιερὰ δικαιώματά τους. Τά ντοκουμέντα εἶναι συντριπτικά: παιδιά μεγαλωμένα σέ κατασκευασμένες “οἰκογένειες”, διαφορετικές ἀπό ἐκείνες πού ξέρουμε, κινδυνεύουν πολύ περισσότερο στό: α) νά ἔχουν κακές ἐπιδόσεις στό σχολεῖο καί προβλήματα ὑγείας· νά εἶναι ἐκτεθειμένα σέ ἐμπειρίες ναρκωτικῶν ἢ καί ἀλκοόλ· β) νά ἐμφανίζουν πρόωρη καί ἀνώριμη σεξουαλική δραστηριότητα ἐκτεθειμένα σέ κινδύνους μόλυνσης ἀπό ἀσθένειες μεταδιδόμενες σεξουαλικῶς, ἄκαιρων ἐγκυμοσυνῶν καί ἐκτρώσεων.

Μύθος 4^{ος}. Ὁ “γάμος” ὁμοφυλοφίλων εἶναι ἐλεύθερη ἐπιλογή συνειδησιακή καί θρησκευτική. Αὐτός εἶναι ὁ πιό ἀστήρικτος ἀλλά καί ὕπουλος μύθος. Ἕνας τέτοιος “γάμος” συγκρούεται μέ βαθιά ριζωμένες πεποιθήσεις ἑκατομμυρίων Χριστιανῶν, Ἰουδαίων καί Μουσουλμάνων πολιτῶν, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπό βασικές ἀρχές τῶν θρησκευτῶν αὐτῶν. Γιά τό ξερίζωμά τους οἱ ἀκτιβιστές ὁμοφυλόφιλοι ἐργάζονται μέ πάθος νά προωθήσουν τήν ἀτζέντα τους στά σχολεῖα εἰσάγοντας εἰδικά μαθήματα. Στόχος τους ἡ σταδιακή ἀλλοίωση τῆς κοινῆς γνώμης μέ τήν καλλιέργεια τῆς ιδέας ὅτι ἡ ἀντίθεση πρὸς τήν ὁμοφυλοφιλία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μισαλλοδοξία καί κακότητα. Τελικός

στόχος, ἡ ἀναμόρφωση τοῦ νομικοῦ πλαισίου γιά τό γάμο. Περνᾶνε ἔτσι νόμοι, πού ἐπιβάλλουν σέ ἐλεύθερους ἐπαγγελματίες καί δημοσίους ὑπαλλήλους νά ἀποδέχονται σιωπηλά, κατὰ τίς συναλλαγές τους μέ πολίτες, ὅτι ἡ ὁμοφυλοφιλία δέν προσκρούει στό ἥθος καμιάς θρησκείας.

Στήν πραγματικότητα, ἡ θέσπιση τοῦ “γάμου” ὁμοφυλοφίλων, ὅχι μόνο δέν ἐναρμονίζεται μέ τή θρησκευτική συνείδηση, ἀλλά τουναντίον γίνεται μοχλὸς ἀνατροπῆς θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν καί ἐκδίωξης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τίς κοινωνικές ὑπηρεσίες. Ἕνα πρόσφατο παράδειγμα: Στὴ Μασσαχουσέττη καί τὴν Περιφέρεια τῆς Κολούμπια ἀπαγορεύτηκε ἡ λειτουργία καθολικῶν γραφείων υἱοθεσιῶν, μέ τό σκεπτικὸ ὅτι ἡ ἠθικὴ στάση τους δέ συνάδει πρὸς τὴν ἀτζέντα τῶν ὁμοφυλόφιλων, τὴ δυνατότητα, δηλαδή, υἱοθεσίας παιδιῶν ἀπὸ ζευγάρια τοῦ αὐτοῦ φύλου. Γιά τὴ ριζοσπαστικὴ πολιτικὴ τους εἶναι προτιμότερο νά μένουν τὰ παιδιά ὀρφανὰ, παρά νά βρίσκουν οἰκογενειακὴ στέγη μέσω χριστιανικῶν γραφείων!

Μύθος 5^{ος}. Ὁ “γάμος” ἀτόμων ἴδιου φύλου εἶναι τό ἴδιο πράγμα μέ τό γάμο ἐτερόφυλου ζευγαριοῦ. Αὐτός ὁ μύθος ἀπέχει παρασάγγες ἀπὸ τὴν ἀλήθεια. Στὴν

πραγματικότητα, οί όμοφυλοφιλικές ένώσεις είναι βραχύβιες· πολ- λοί από τούς όμοφυλοφιλικούς “γά- μους” στή Μασσαχουσέττη διαλύ- ονται άμέσως μετά τή σύστασή τους. Έξ άλλου, οί κίνδυνοι για τήν ύγεία, πού σχετίζονται μέ τίς όμο- φυλοσεξουαλικές πράξεις, είναι ά- πτές πραγματικότητες, άδιάσειστα βεβαιωμένες στά Νοσοκομεία. Άς μή στρουθοκαμηλίζουμε: τό όμο- φυλοφιλικό σέξ είναι βλαβερό καί καταστροφικό για τό άνθρωπino σώμα. Οί νόσοι από τούς ίούς HIV (AIDS) καί HPV πλήττουν σάν έπι- δημίες τίς ομάδες όμοφυλόφιλων άνδρων. Η ένδοοικιακή βία, έξ άλ- λου, είναι φαινόμενο πού έμφανί- ζεται μέ διπλάσια συχνότητα στά όμόφυλα ζευγάρια άπ’ ό,τι στά έτε- ρόφυλα.

Καί βέβαια, είναι αυτονόητο ότι μέ μία νομική ένωση δύο άν- δρες ή δύο γυναίκες δέν άποκτούν τή δυνατότητα νά ένωθουν “είς σάρκα μία”. Αυτό είναι φυσιολο- γικά αδύνατο. Ούτε μία νομική δια- δικασία μπορεί νά δώσει ιερότητα στήν όποιαδήποτε ένωση. Τουναν- τίον, αυτή ή διαδικασία χωρισμένη από τή φυσιολογική τάξη, θά δη- μιουργήσει σύγχυση άπαξιωτική για τήν άξία του γάμου. Γενικά, οί κυβερνήσεις μέ τούς νόμους θε- σμοθετούν κανόνες, μέ βάση τούς όποιους μετράμε καί άξιολογοΰμε

τά πράγματα. Η θεσμοθέτηση μιās κίβδηλης ένωσης ως ισότιμης μέ τό γάμο ίσοδυναμεί μέ διαστροφή του ίδιου του κανόνα. Άν ή κυβέρνηση στή χώρα μας νομοθετήσει τό “γά- μο” όμοφυλοφίλων, αυτό θά ση- μαίνει πλήρη καί άμετάκλητη άπα- ξίωση του θεσμου του γάμου. Ο γά- μος πιά δέ θά έχει ούτε νόημα ούτε κύρος. Μιά τέτοια κυβερνητική ά- πόφαση θά έλθει σέ πλήρη άναν- τιστοιχία προς τά δεδομένα των κοινωνικών έπιστημών, πού έχουν κατασταλάξει στά έξής: Υπάρχει άγεφύρωτο χάσμα μεταξύ: α) μιās οίκογένειας, πού δημιουργείται καί επικυρώνεται από τήν κοινωνία, ό- ταν ένας άντρας καί μία γυναίκα δεσμεύονται επίσημα μέ ύποσχέ- σεις άμοιβαίας άφοσίωσης καί χτί- ζουν μία συνεκτική μονάδα, καί β) μιās συγκατοίκησης δύο ή πε- ρισσότερων τυχαίων ατόμων, πού λένε ότι συγκροτούν ένα σπιτικό, περιφρονώντας καίριους ήθικούς κώδικες καί καθιστώντας κενά νο- ήματος άξίες καί θεσμούς, αυτά τά ίδια τά διαχρονικά θεμέλια της οίκογένειας καί της κοινωνίας.

Έπιμύθιο. Έν κατακλείδι, θά λέγαμε ότι αυτό τό κοινωνικό πρό- βλημα χαρακτηρίζει μία κρίσιμη καμπή για όλη τήν ανθρωπότητα, όχι μόνο γι’ αυτό τό έθνος. Αυτό πού επιδιώκουν οί άκτιβιστές της όμοφυλοφιλίας δέν είναι μία έπου-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΘΕΩΡΗΜΑΤΑ

Σε εβδομαδιαίο εκκλησιαστικό έντυπο δημοσιεύθηκε πρόσφατα εγκύκλιος του Σεβ. Μητροπολίτη Κον. Νικολάου (Χατζηνικολάου), αναφερόμενη στα επίκαιρα προβλήματα

και στις ανησυχίες που ζει τόσο έντονα η κοινωνία μας. Και με έμπεριστατωμένες, θα έλεγε κανείς, αναφορές διατυπώνει ο Δεσπότης τις προσωπικές του εκτιμήσεις και τοποθετήσεις.

σιώδης προσθήκη στό νόμο. Είναι μιά ριζική αλλοίωση του θεμελιώδους θεσμού πάνω στον οποίο βασίζεται η κοινωνία. Τό ερώτημα προβάλλει αμείλικτο: Θά προστατεύσουμε τό γάμο ως θεσμό καθοριστικής σημασίας για την προστασία μητέρων και παιδιών ή θά συνταχθούμε μέ τίς δυνάμεις εκείνες που διακηρύσσουν ότι δέν υ-

πάρχουν εϋθύνες οϋτε άμοιβαίες υποχρεώσεις μεταξύ τών ανθρώπων καί ότι καθέννας μπορεί νά συμπεριφέρεται σεξουαλικά όπως θέλει, χωρίς νά τόν νοιάζει άν οί πράξεις του βλάπτουν τήν κοινωνία, ειδικά τά παιδιά, καί υπονομεύουν τήν κοινωνική εϋρωστία;

Μελετώντας κάποιος τὸ κείμενο αὐτῆς τῆς ἐγκυκλίου θὰ μπορούσε, χωρὶς νὰ διαφοροποιεῖται οὐσιαστικά ἀπὸ τὶς θέσεις τοῦ Σεβασμιωτάτου, νὰ τὸ χαρακτηρίσει ὡς καθαρῶς φιλολογικὸ καὶ προεχόντως θεωρητικό. Ἀναντίρρητα, θὰ μπορούσε νὰ ἀποτελέσει καὶ ἀντικείμενο κοινωνικῆς διαλέξεως μὲ λόγος καὶ ἀντίλογο. Ὅμως δὲ θὰ ἔφθανε, φρονοῦμε, κανεὶς καλόπιστος ἀναγνώστης στὸ σημεῖο νὰ ἀνεύρει τὰ οὐσιώδη ἐκεῖνα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θὰ προσέδιδαν στὸ κείμενο αὐτὸ τὸν χαρακτηρισμὸ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ποιμαντικοῦ λόγου.

Καὶ τοῦτο, γιατί ὁ καθαρὸς ἐκκλησιαστικὸς λόγος πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι ἀπόλυτα σαφὴς καὶ ἀπόλυτα συγκεκριμένος. Πρέπει, μὲ ἄλλα λόγια, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ φιλολογικὲς θεωρίες καὶ γενικόλογες ἀναφορές, νὰ συγκεκριμενοποιεῖ τὰ γεγονότα. Καὶ κάτι παραπάνω: νὰ ἐξειδικεύει αὐτὰ καὶ νὰ τὰ συνδέει μὲ τὰ συγκεκριμένα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὰ δημιουργήσαν καὶ τὰ ὁποῖα συνέπραξαν σ' αὐτά.

Δὲ θὰ ἀναλύσουμε ὅλο τὸ κείμενο τῆς σοβαρῆς, κατὰ τὰ ἄλλα, ἐγκυκλίου τοῦ Δεσπότη. Θὰ σταματήσουμε σὲ μία καὶ μόνο φράση καὶ θὰ ἐστιάσουμε σ' αὐτὴ τὶς ἀναφορές μας.

Γράφει κάπου ὁ Σεβασμιώτατος: «...**Ἡ Ἐκκλησία μας χωρὶς ὁμορφιά, ἡ ζωὴ μας χωρὶς ἀλήθεια...**» Ἄς μείνουμε σ' αὐτὴ καὶ μόνο τὴν ἀποστοφὴ τοῦ λόγου, ἡ ὁποία μᾶς προκαλεῖ νὰ διατυπώσουμε τὶς καλόπιστες ἀπορίες μας ἐπάνω σὲ ἓνα μείζον ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα, ποὺ ταλαιπώρησε ἐπὶ μακρὸν καὶ ταλαιπωρεῖ ἀκόμη καὶ σήμερα τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας-καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἀπασχολήσει σοβαρῶς καὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸ ἱστορικὸ τοῦ μέλλοντος. Ἐκ τούτου καὶ ἡ ἰδιαίτερη σημασία του.

1) Εἶναι «ὁμορφιὰ τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν ἐν μέσῃ δικτατορίᾳ διασπᾶται ἡ Μητρόπολη Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος **ἀντικανονικῶς**, χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ κανονικοῦ Μητροπολίτη, ὅπως ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς ἐπιβάλλουν οἱ ἱεροὶ κανόνες; Καί, ἐπὶ πλέον, ὅταν μετὰ τὴ **«βίαιη ἔκπτωσι»** (ὁ χαρακτηρισμὸς ἀνήκει στὸ Μακ. Ἀρχιεπ. Χριστόδουλο) τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτη Ἀττικῆς, μὲ βάση τὶς δικτατορικὲς καὶ μόνο Συντακτικὲς Πράξεις καὶ χωρὶς καμιά Κανονικὴ διαδικασίᾳ, καταλαμβάνονται τὰ ἀντικανονικῶς διηρημένα τρεῖς τμήματα ἀπὸ νέους Μητροπολίτες καὶ συνεχίζουν, ἀκόμη καὶ σήμερα, νὰ διαπομαίνονται ἀντικανονικῶς ἀπὸ τοὺς διαδόχους τους;

2) Εἶναι «ὁμορφιὰ τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν ὁ παραπάνω Ἀρχιερέας, στήν πορεία τῆς διαδοχῆς, ἀναγνωρίζοντας προφανῶς τὴν ἀντικανονικότητα τῆς τοποθετήσεώς του, ἢ ἔστω ἀμφιβάλλοντας γιὰ τὴν κανονικότητά της, δηλώνει κατὰ τὴν ἐνθρόνισή του (ἔτος 2004!!), ὅτι «*προτίθεται νὰ παραιτηθεῖ, ἂν αὐτὸ συμβάλει στὴν ἐπίλυση τοῦ προβλήματος*»; Πρόθεση χωρὶς συνέχεια.

3) Εἶναι «ὁμορφιὰ τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν ὁ ἴδιος Ἀρχιερέας, μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ προηγούμενου Μητροπολίτη, καὶ ἤδη μοναχοῦ (ἢ ὁποία κατέληξε τελικῶς σὲ καθαίρεση, μόνο μετὰ τὴν ἀμετάκλητη καταδίκη του γιὰ κακούργημα), δέχεται τὴν τοποθέτησή του ὡς «*Τοποτηρητοῦ*» στὴν «*πολύπαθη*» Μητρόπολη Ἀττικῆς (ὁ χαρακτηρισμὸς δικός του), ἀντὶ νὰ ἀρνηθεῖ αὐτὴν τὴν ἐπιλογή, ὑποστηρίζοντας εὐθέως ὅτι ἡ Μητρόπολη διαθέτει γιὰ τὴ διαποίμανσή της τὸν Κανονικὸ Μητροπολίτη, μετὰ, μάλιστα, καὶ τὴν πλήρη ἀποκατάστασή του μὲ πολλὰς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, μὲ τὶς ὁποῖες ἀκυρώθηκαν ὅλες οἱ ἐν τῷ μεταξὺ διοικητικὲς παρανομίες;

4) Εἶναι «ὁμορφιὰ τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας ἡ Μητρόπολη Ἀττικῆς διασπᾶ-

ται καὶ πάλι ἀντικανονικῶς, χωρὶς τὴν ἄδεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη, σὲ δύο, νέα περαιτέρω τμήματα; Ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος, ὡς μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἱεραρχίας, φέρεται νὰ μετέχει στὴ διαδικασία ἐκλογῆς νέου Μητροπολίτη καὶ νὰ παρίσταται στὴν ἐνθρόνιση τοῦ τελικῶς ἐκλεγέντος. Καὶ ἐδῶ ἐπανέρχεται καὶ πάλι στὴν παλαιὰ δήλωσή του, ὅτι, δηλαδή, προτίθεται νὰ παραιτηθεῖ ὑπὲρ τοῦ ἀντικανονικῶς διωχθέντος Μητροπολίτη. Προσθέτει, μάλιστα, σὲ συνέντευξή του καὶ τοῦτο: «*Εξάλλου τὸ μεγαλύτερο κομμάτι τῆς παλαιᾶς Μητροπόλεώς του εἶναι αὐτό*», δηλ. ἡ Μητρόπολη τὴν ὁποία ὁ ἴδιος κατέχει. Καὶ μὲ αὐτὴ τὴν προσθήκη θὰ ἔλεγε

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Μηνιαῖο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικὸς 2360

Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΑΗΜΟΣ

Διεύθυνση

190 11 Αὐλῶν-Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

κανείς, ότι, ἐμμέσως πλὴν σαφῶς, ὁμολογεῖ γιὰ τὴν ἀντικανονικὴ κατοχὴ τῆς μητροπολιτικῆς τοῦ ἔδρου ἡ ἔστω ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν κανονικὴ κατοχὴ τῆς. Ἐδῶ, μάλιστα, προκάλεσε καὶ τὴν ἀντίδραση τοῦ δημοσιογράφου, ὁ ὁποῖος ἀντεῖπε ὅτι «κάτι τέτοιο εἴχατε πεῖ καὶ στὸν ἐνθρονιστήριο λόγο σας-ἔτος 2004»!!! (βλ. συνέντευξη *Romfea.gr*, 3.3.2010).

5) Εἶναι «ὁμορφιὰ τῆς Ἐκκλησίας», ὅταν σὲ ὅλες τὶς παραπάνω διεργασίες καὶ συμπεριφορὲς **ἀναγνωρίζεται ὡς ἰσχυρὸν καὶ κυρίαρχο τὸ ἀνυπόστατο καὶ ἀντικανονικὸ «ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας»,** ὅπως κατ' ἐπανάληψη ἔχει χαρακτηρισθεῖ ἀπὸ πολλοὺς ἐκκλησιαστικοὺς παράγοντες καὶ Ἱεράρχες; Καὶ κάτι τὸ χειρότερο: προκειμένης τῆς ἄρσεως τοῦ ἀνύπαρκτου αὐτοῦ Ἐπιτίμιου (καὶ αὐτῆς ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς!!), τάσσεται ὡς ὅρος ἡ ἀποδοχὴ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀντικανονικῶς ἐπιτιμηθέντος Μητροπολίτη ὅλων τῶν θλιβερῶν, ἀντικανονι-

κῶν καὶ παράνομων πράξεων ὁλόκληρης 35ετίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων σκοπίμως προέχει καὶ ἡ ἀναγνώριση ὅσων σήμερα κατέχουν ἀντικανονικῶς τμήματα τῆς διηρημένης ἀρχικῆς Μητροπόλεως.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Ὅλα ὅσα παραπάνω παρατέθηκαν, μὲ πόνο καὶ θλίψη πολλὴ καὶ χωρὶς καμιά ἐπικριτικὴ διάθεση, ἀποτελοῦν ἀδιάψευστα καὶ ἀναντίρρητα στοιχεῖα καὶ περιστατικά, ἐρειδόμενα σὲ δηλώσεις, ἀνακοινώσεις, συνεντεύξεις καὶ συνοδικὲς ἀποφάσεις. Καὶ ἂν κανεὶς τὰ μελετήσῃ σὲ βάθος μὲ καλὴ διάθεση καὶ ἀγαθὴ πρόθεση, θὰ διερωτηθεῖ μήπως καὶ αὐτά, μαζὶ μὲ ἄλλα, συνέβαλαν, ὥστε «ἡ Ἐκκλησίᾳ μας σήμερα νὰ εἶναι χωρὶς ὁμορφιά», ὅπως διαπιστώνεται μὲ τὴν ἐγκύκλιο τοῦ Δεσπότη; Καὶ μήπως ὅλα αὐτὰ δὲ συγκροτοῦν ἡ μᾶλλον δὲν ἀντέχουν στὸ συγκεκριμένο, ὀρθὸ καὶ καθαρὸ ἐκκλησιαστικὸ λόγο;

Ὁ Σχολιαστής

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στὸ διαδίκτυο.

Διεύθυνση: www.el-pliροφοrisi.gr

Καὶ οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στὸ διαδίκτυο

(γιὰ μιὰ γνωριμία μὲ τὸ συγγραφικὸ ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: www.spora.gr